

A Segítő Mária Gimnázium diáklapja

S E Z S (E) M Ú J S Á G

VIII. évfolyam, 1. szám
2015. október

M

G

Leköszön(ő)

Két éve, október 30-án megválasztott a Diáktanács vezetőjükké, ezt követően az iskola diákjai is megerősítették csapatunk döntését.

Akaratlanul is vissza kell gondolnom erre a két évre, és amit látok, nem szomorít el.

Láttam, hogy bontakozik ki egy visszahúzódó emberke, ahogy küzd valaki, és egy csoport csapattá válását és láttam azt, hogy azok az emberek, akik körülvettek mennyire értékesek és mennyire szuper egyéniséggel rendelkeznek.

Sok mindent megtudtam tapasztalni. Jót. Rosszat. Vidámat. Szomorút. De úgy érzem, hogy volt értelme ezt végig csinálni Velük, mivel azt, amivel ebben a csapatban gazdagodtam, senki és semmi nem veheti el tőlem.

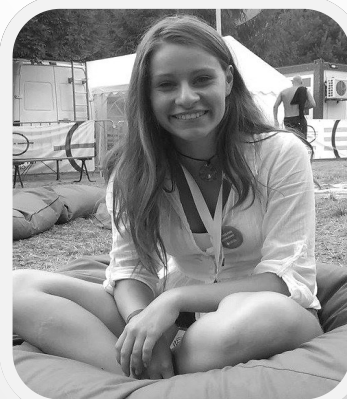
Remélem, hogy a diákság is meg volt elégedve munkásságommal és nem bánták meg, hogy azon a misén IGEN-el szavaztak!

Ezúton is köszönöm mindenkinek, aki segített végig csinálni ezt az elmondhatatlanul szuper és göröngyös utat. De legfőképpen a **Csapatomnak** és a **vezetőtanár úrnak!**

És....akkor....hivatalosan is....LeKöszön(ő)!

A tartalomról:

- 2-3. oldal - Diákok külföldön
- 4. oldal - Tanárok szabadidőben
- 5. oldal - Leköszön(ő)
- 6. oldal - Visszatekint(ő)
- 7. oldal - Újak & Régiek
- 8. oldal - Pápai audiencián
- 9. oldal - Gólyabál
- 10. oldal - Lesifotók
- 11. oldal - Aranyköpések

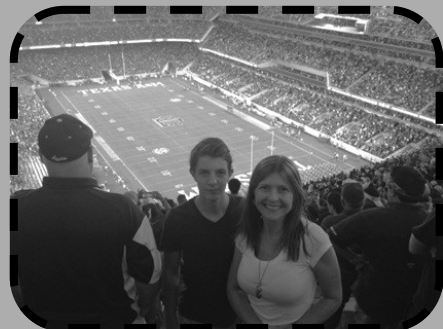

Kelemen Anna, leköszönő diáktanácselnök

Iskolánk két külföldön tanult és tanuló diákját kérdeztünk meg általánosságban arról, hogy milyen is egy külföldi iskola és az ottani élet.

Páll Dávid, jelenleg XI. osztályos tanuló Austinban:

Én és a befogadó anyám focimeccsen

Miben másabb az ottani élet?

-Egyszóval kifejezve magam: mindenben. Az emberek, az iskola, de még az állatok is. Az amerikai filmek nem kitalációk. Reálisak, mert minden olyan, mint a filmekben. 16 évesen már mindenki autóval jár mindenhová, a sportolók pont annyira népszerűek és menők, mint a filmekben. Az utcák, az autók, az üzletek... mintha csak egy filmben lenne az ember. Az emberek kedvesek, nyugodtak és viccesek. Élnek és élvezik is az életet.

Milyen maga az iskola, a közösség, a tanárok, s hogy magad választottad a tantárgyaidat?

-Jelenleg Texas egyik legjobb iskolájába járok. Ez a The James Bowie High School, több mint 3.000 diákkal. Mindenben különbözik az itthoni iskoláktól. Az egyik legnagyobb különbség, hogy egész évben 8 tantárgyunk van. Ezek a tantárgyak 2 napra vannak osztva. "A" nap és "B" nap. Mindkét nap 4-4 tantárgy van. Egyik nap "A" nap van, a következő nap "B" nap és így megy egész évben. Az egyik héten "A" naptól van három és "B"-ből csak kettő, a következő héten pedig fordítva. A tantárgyaimat többnyire én választottam, de azért megvan a szabály mi szerint kell választani. Nekem kötelező volt a történelem, az angol irodalom és egy tudomány, ami lehet fizika, kémia, anatómia és rengeteg más, az én esetemben ez a Nutrition & Wellness. Az én tantárgyaim az "A" napon a Contemporary issues, Aerobic Condition, Team Sports és English III. "B" napokon pedig: U.S. History, Nutrition & Wellness, Algebra és Graphic Design. 94 perces órák vannak, ami higgycétek el hihetetlenül hosszú... Mindenkinek egy szünete van, az ebédszünet, ami 40 percet tart. Ez vagy az első vagy a második óra után van. Továbbá minden óra között van 6 perc szünet, ami éppen elegendő arra, hogy futva átérjünk a másik osztályba, mivel elég nagy távolságok vannak iskolán belül is. A tanórák mondhatni lazábbak, ugyanis használhatod a telefonod, ehetsz, ihatsz. Nem szabad zavarnod az órát, nem lehet beszélgetni és zenét hallgatni. Ami viszont nagyon zavar, hogy mindenki egyszemélyes padokban ül, ami tanulás szempontjából előny, mert senki sem tud a padtársára számítani, viszont így még hosszabbnak tűnik a tanóra. Főképp ilyenkor tudom értékelni a hazai iskolát, és hiányolni a jó osztálytársaimat. Mindenki nagyon kedves, mind tanár, mind diák. Bár, nem nevezném tanárnak őket, ugyanis úgy kezelnek minden diákot, mintha egykorú lenne velük. Nem csak a diákok tisztelik a tanárt, hanem a tanár is a diákokat. Azért vannak ilyen laza órák, mert a tanárt nem érdekli, hogy figyelsz az óráján vagy sem, őt csak az érdekli, hogy amikor írod a tesztet légy felkészülve és mindegy, hogy mikor és hogyan tanulod meg. Olyan, mint egy idősebb barát, aki segít megtanulni a tananyagot.

Van-e ott DT vagy más iskolai programok?

-Több, mint 100 klub és több, mint 20 sportcsapata van az iskolának. Ez azért lehetséges, mert a tanároknak van egy másodállása is. Minden tanárnak kell legyen egy klubja, esetleg edzősködik, a lényeg hogy iskola után is foglalkozzon a diákokkal. Én a wrestling csapatot erősítem (vagy gyengítem, még nem lehet tudni). Amerikában a sportok sokkalta fontosabbak, mint Európában. Az iskola minden sportot nagyon komolyan vesz. Rengeteget költenek rá, pláne a wrestlingre. Mégpedig azért, mert elvisznek versenyekre különböző városokba. Ha minden igaz, akkor decemberben megyünk Dallasba bajnokságra, és a csapat fizet mindent. Ez nagy szó, mert nem alacsony árak vannak. Csak, hogy legyen róla valami elképzelés a wrestling csapat ebben a szezonban (3 hónap) 70.000 dollárból gazdálkodik. Hihetetlen érzés egy ilyen csapat tagja lenni. Olyan, mint egy új család, akivel elég hamar össze lehet szokni így heti 6 edzés alatt.

Az interjú folytatódik a következő lapszámunkban...

Kosztá Balázs, jelenleg XI. osztályos tanuló, visszajött diákunk Pannonhalmáról:**Miben másabb az ottani élet?**

-Nem sokban különbözik az ittenitől leszámítva egy két dolgot. Ilyen például az, hogy szombaton is van iskola, vagy az, hogy mindenki a kollégiumban lakik. Még a pannonhalmiak is, például az aligazgató vagy a könyvtáros fia.

Milyen maga az iskola, a közösség, a tanárok?

-A közösség nagyon jó mivel hetedik osztálytól egészen tizenegyig minden osztály kap egy nagy harmincfős hálót, ami eléggé csapatépítő hely. A tanárok is nagyon jól végzik a dolgukat, sokkal kevesebbet, de részletesebben tanítanak.

Milyen iskolai programok vannak?

-Sokféle, kezdve a Mikulásnap műsортól a farsangon keresztül a Szent Márton-napig. Ami még nagyon érdekesnek tűnt az az, hogy minden osztály egyszerre megy osztálykirándulásra. Május 3 és 5 között üres a kolesz, konyhás nénik lazulhatnak, minden osztály megy az általuk kiválasztott helyre kirándulni. Mi egyébként Csehországba mentünk.

Másabbak-e ott az órák, mint itt?

-Annyival, hogy negyvenöt percesek, valamint ahogy fentebb említettem jóval részletesebbek. Az osztályterem kevesebb órának ad otthont, mivel a haladó (angol és német) és kezdő (olasz, latin és francia) nyelvek külön termekben tartódnak meg.

Van-e ott DT vagy más sulis programok?

-Igen van, csak DöK-nek (Diákönkormányzatnak) hívják. Ennek elég rossz a híre, mivel legendákba illő lassúsággal intézik ügyeiket, ha összejön valami. De ha valaminek nekifogtak, akkor a végeredmény jó szokott lenni.

Tanárok szabadidőben

Sikeresen bizonyuló rovatunk idén is folytatódik. Elsőként Orbán Zsuzsa-Lilla magyar szakos tanárnőt faggattuk szenvedélyéről. A tanárnő érdekes tényeket közöl a hegymászásról, közben pedig saját tapasztalatait, élményeit is megosztja velünk.

Minek a hatására és mikor kezdett el hegyet mászni?

Már kisebb koromban is sokat kirándultunk a családommal, közel volt hozzánk a Retyezát, így sokat túráztunk. 13 évesen sikerült megmásznom a Peleaga csúcsot, ami a Retyezát hegységnek a legmagasabb csúcsa. Akkor úgy éreztem, hogy ennél nagyobb dolgot nem is csinálhattam volna:). Amikor Csíkba költöztem, egy olyan baráti társaságba csöppentem, akikkel sokat mentünk a hegyekre. Sziklát körülbelül másfél éve mászok, ez is igazából egy szerencsés találkozásnak köszönhető. Megismertem egy tapasztalt mászót, aki vette a fáradságot és megtanította az alapokat, kötélszelési technikától elkezdve a félelem legyőzéséig mindenről volt alkalmam tanulni tőle.

Mit szeret a hegymászásban?

Mindent. Azt, hogy kikapcsolhatom a hétköznapiakat, hogy folyamatosan kiléphetek a komfortzónámból, a látványt, ami fogad a csúcson, az embereket, akikkel a hegyen találkozom. A sziklamászás pedig segít a jelenben lenni. Számomra „agytisztító” hatása van annak, hogy az ember órákig csak arra figyel, hogy hova teszi a kezét, lábát a sziklán, hogy ott maradjon a falon. Egy-egy több kötélszeléses út megmásítása után szabályosan úgy érzem, mintha újjászülettem volna. Igaz, hogy fájnak a zúzódások, sebek a kezeimen, lábaimon, izomlázam van, néha sírhatnék, mert egy-egy falszakasz nehézsége mindig félelemmel, feszültséggel jár, de azzal a boldog érzéssel maradok, hogy túléltem, és megint sikerült kicsit továbbtolni a határait.

Milyen érzések kavarnak Önben amikor hegyet mászik?

Mivel a technikásabb utak elég nagy koncentrációt igényelnek, nem nagyon szoktam elkalandozni. Általában, ami jellemző, az a félelem és az adrenalinlöket által generált boldogságérzet gyors váltakozása, annak függvényében, hogy éppen kínlódom valahol, vagy sikerült túljutnom egy nehezebb szakaszon. A legnehezebb érzés az számomra, hogy el kell fogadjam, hogy nincs teljesen biztonságos mászás. Az ember bármennyire megtervezheti, előkészítheti az utat, ha minden biztonsági szabályt betart, még akkor is megtörténhet valami, aminek a következménye akár a halál is lehet. Amikor ezt végre megértettem, a mindennapi életem is megváltozott. Rájöttem, hogy nem tudok mindent kontrollálni, s valahogy azóta boldogabb ember vagyok.

Mit gondol, mi a hegymászás lényege?

Hát csak azt tudom elmondani, hogy számomra miért lényeges. Nekem önmegismerést jelent végső soron. Megtanulom, hogy hol vannak a határim, objektíven fel tudom mérni, hogy mire vagyok képes, motivál a fejlődésre, mert mindig lehet nehezebbet mászni.

Került-e már veszélyes szituációba, volt-e már halálközeli élménye?

Egy párszor igen, bár inkább csak utólag látja úgy az ember, hogy itt baj is történhetett volna. A téli túrákon a lavinaveszély és kicsúszás jelenti a legnagyobb problémát. Egyszer kicsúsztam egy hónyelven egy Bucsecs-párkányon, úgy, hogy még a kötéltársamat is kirántottam, épp csak sikerült megállni, mielőtt elértek volna a sziklaperemet. Utólag láttuk, hogy 500 méter lett volna alattunk.

A sziklán inkább az van, hogy a szabályok be nem tartása járhat veszéllyel. Mondjuk egy esés tud nagyon ijesztő lenni, mert hirtelen kikerülsz a semmibe, de pár másodpercen belül kifog a kötél. A veszélyes szituációk általában akkora adrenalinnal járnak, hogy az ember olyankor csak a túlélésre koncentrál, nem pereg a film, nem készülsz a halálra, hanem csak egyszerűen a tested végzi, amit ilyenkor a legoptimálisabbnak érez a túlélés érdekében.

Melyik volt az a túra, amelyikre a legszívesebben emlékszik, amelyik a legjobb volt valamilyen értelemben?

Persze, mindegyikre szívesen emlékszem vissza, a legnagyobb élményem azonban a Kaukázus volt. Tavaly májusban sikerült megmászni egy 5048 méteres csúcsot, a Kazbeket. Több dolog miatt is szívesen emlékszem vissza erre a 10 napra. Grúzia nagyon jó hely, kedvesek és vendégszeretőek az emberek, különlegesek a kőházaik, finomak az ételeik. A Kaukázus pedig lélegzetelállító. Olyan érdekes tapasztalat volt az, hogy az agyunk egyszerűen nem bírta fölfogni az arányokat. Például az alaptábor fölél magasodó csúcs nagyon közelinek tűnt, aztán mégis 15 órát tartott a csúcstámadás. Vagy egy másik érdekes élményem az, hogy amikor megérkeztünk Stephansmindába – ez annak a falunak a neve, ahonnan indultunk –, és a szemem megszokta a 2500-3000 méteres hegyeket köröskörül, egyszer csak valamikor estefele a felhőkből előbukkant az 5000-es Kazbek, ami kétszer akkora volt, mint az addigi látóhatár. Hirtelen olyan érzésem lett, mintha fölém görbült volna a tér.

Bye

Leköszön(ő)

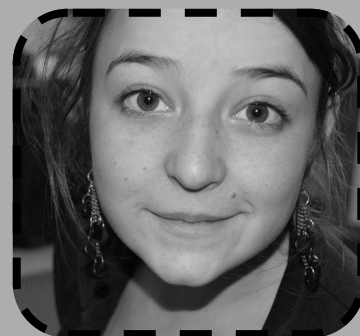
Köszönjük!

Kedves emberke, ki olvasod most ezt a pár sort:

Megszeretném neked köszönni, hogy kezvedbe vetted az újságot, ugyanis ez biztató jel drága főszerkesztőidnek.

Ha épp kilencedikes vagy lehet, hogy ez az első suliójság, amit a kezvedben tartasz, de ha már egy éve legalább itt jársz, akkor már nem lehet újdonság számodra az Ez S(e)M Újság. Hogy miért írom ezt le? Csupán csak azért, mert megszeretném neked köszönni, hogy olvasod a kezek munkáját, a hideg órák fáradalmát és a hálátlan munka gyümölcsét. Ugyanis anélkül, hogy te látnád, emiatt az újság miatt, amit te a kezvedben tartasz, valakik órákat áldoznak fel az életükből, órákat, amiket akár egy hideg kuckóban töltenek el, vagy akár egy embertársa után lohol kérve őt, hogy tartsa be a határidőt.

Köszönöm, hogy kezvedbe vetted az újságot elolvastad e rövid cikket, és ezzel bebizonyítottad, hogy két év munkája nem volt hiábavaló, és kérlek, ezután se hanyagold, ezen dolgozó kezeket biztasd őket, és segítsd.

Hálával, volt főszerkesztőtök: Veronika

Szavalóverseny:

Idén is megrendezésre került az Isten kezében szavalóverseny, melyen 8 iskola közel 50 diákja szavalt istenes verseket. Úgy gondolom, hogy szoros volt a mezőny és nehéz döntést kellett meghozzon a zsűri, mikor kiválasztották a legjobbakat. Szerintem jó hangulatban zajlott a verseny és mindenki remekül át tudta adni a vers mondanivalóját.

Iskolanap:

A diáktanács idén is megszervezte az iskolanapot Csíksomlyón, mely bátran merem állítani, hogy jobb volt, mint a tavalyi. Sokak örömeire lehetett főzni és a legjobbat jutalmazták is. A kötélhúzás során bebizonyosodott, hogy mikor minden kötél szakad ráébredünk arra, hogy a gravitáció miatt kisebb-nagyobb sérüléseket is szerezhettek.

Gyulafehérvári zarándoklat:

Alulírott Simó Gáspár, Pál László és Zöld Ildikó tanárok, valamint Gecző Kálmán gondnokkal együtt zarándoklatot szerveztünk és vezettünk 2015. szeptember 29-én Gyulafehérvárra. Iskolánkból összesen 48 diákot tudtunk elvinni a Főegyházmegye búcsús ünnepére. Zarándoutunkra reggel 5 órakor indultunk. A búcsús szentmise után a Székesegyház kriptájában, boldogemlékű Márton Áron püspök atya sírjánál imádkoztunk. A templomban talál-

koztunk iskolánk volt növendékeivel, Fülöp Zsomborral, Antal Zoltánnal, Mihály Andrással, Kelemen Arnolddal és Kerekes Péterrel, akik hozzánk csatlakoztak és bemutatták a Székesegyházat, majd a Hittudomány Főiskolát.

Újraszülettünk, illetve „Feltámadtunk” és újra 25 évesek lettünk!

Az 1991-92-es tanévben újraszülető Segítő Mária Római Katolikus Gimnázium közössége ünnepel ebben az évben. Ünneplésünk első mozzanata október 8-án, Magyarok Nagyasszonya ünnepén történt, amikor három említésre méltó eseményben volt részünk:

- az V-VIII. osztályok a Szentmise előtt népi, közösségi játékokat játszottak, ez idő alatt a IX-XII. osztályoknak P. Urbán Erik ferences atya előadást tartott a Szűzanya tisztelet Erdélyben témában
- T. Obermayer Ervin atya, iskolánk volt diákja primiciás szentmisét celebrált körünkben
- a Codex Régizene Együttes előadását hallgathattuk meg szellemi örömmel

Negyed évszázad, 25 év telt el az újraindulás óta, amiért hálásak vagyunk. Imában mondtunk hálát Istennek a diákokért, tanárokért, alkalmazottakért, akik itt tanultak/dolgoztak, tanulnak/dolgoznak az Iskolában, akiknek köszönhetően a Hargita megyei gimnáziumok élmezőnyébe került az intézményünk.

Újak & Régiek

Így visszaérkezve arra a helyre, ahol egy-egy év legtöbb idejét töltöttük és fogjuk tölteni, gondoltuk megkérdezzük néhány embert, hogy hogyan érkezett az iskolába.

Szép Arienn, IX. A

A sulis büféjében minden péksütemény finomabb, főleg a pizzás kifli. Hiába ehetjük otthon is ugyanazt, nincs meg az a varázs.

Miklós Noémi, IX. B

Mindig is tetszett ez az iskola. Vágytam már egy kis környezetváltásra, új barátokra, új társaságra. Terveim a tanulás, beilleszkedés. Nagyon vártam már az egész iskolát. Csak pozitív dolgokat hallottam eddig róla, ezért nem volt olyan dolog, amit nem vártam volna.

WELCOME!

Üdvözlünk az SMG-ben!

Bíró Konrád, IX. C

Nagy reményekkel érkeztem, mert nagyon kíváncsi voltam, hogy az új iskola milyen élményekkel fog gazdagítani. Ez a tanév sok kihívást tartogat még számomra, mert nagyon sok új közösségben kell majd helyállnom és beilleszkednem. Reménykedek, hogy az év során sok új barátot szerzek majd. Egy nagyon jó osztályközösséget szeretnék. Remélem, hogy csodás négy évem lesz velük és nem okozok csalódást a diáktársaimnak.

Balog Apollónia, XII. B

Őszintén szólva, egyáltalán nem vártam, hogy megkezdődjön az iskola, ugyanis az utolsó év lesz a legnehezebb. Nem az érettségi, a rengeteg tanulnivaló vagy a hajtás miatt, hanem azért, mert valami szépnek, csodásnak, és felejthetetlennek a vége felé közeledünk. Azért már vártam, hogy lássam az osztálytársaimat, és hogy még több életre szóló élményeket gyűjtsék be. Hogy mit tervezek erre az évre? Nagyon sok dolgot feltudnék most így kapasból sorolni, mint pl. sikeres érettségi, egyetem stb., de nekem mégsem ez az elsődleges célom, hanem, hogy az itt született barátságokat, ne csak az épület tartsa össze, hanem miután mindenki rálépett a maga útjára, azután is legyen egy minimális kapcsolatfenntartás. Tehát a tervem, hogy a barátságaimat iskolatársaimmal/osztálytársaimmal elmélyítsem!

Imre Mária Magdolna, XI. C

Vártam a kosáredzéseket, az ott lezajló beszélgetéseket és játékokat.

Hiányoztak már a barátaim is, de mint minden diák, így én is a tanulást vártam a legkevésbé.

Gergely Edina, X. C

Remélem az idei tanévben jobb lesz a tanulmányi átlagom, és több lesz a pipa a matek dolgozatomon, mint a NIKE-os gatyámon. Ugyanakkor már nagyon várom a gólyabált, hisz most én is nézőként veszek részt benne. A nyári vakáció is hiányzik már, de az vigasztal, hogy már "csak" 151 tanítási nap van hátra a következőig. (IGEN, megszámoztam!) ☺

Tankó Beatrix, X. B

A sulis kezdetével elhatároztam, hogy minden tőlem telhetőt megteszek, hogy ez az év izgalmas és emlékezetes legyen. Kíváncsian várom már a sok programot, mert feldobják a sulis életét, különlegessé teszik iskolánkat. Végül remélem, hogy ez az év legalább annyira élménydús lesz, mint a tavalyi, és akkor biztosan minden jó lesz.

Pápai audiencián

A bibliamásolásnak köszönhetően - amelyben Erdély Imre tanár úr vezetésével 87 diák és tanár másolta József könyvét - egy felejthetetlen élményben volt részünk október 13-15. között. Bogos Róbert és Pál László tanár urak kíséretében a Szegedről induló zarándokcsoporttal utaztunk Rómába, hogy átadhassuk az 5061 személy által, kézzel másolt 5 kötetes Bibliát. Utunk első állomása a vizek és a szerelmesek városa, Velence volt. Megcsodáltuk a Szent Márk székesegyházat, mielőtt a dagály elárasztotta a teret. A zuhogó esőnek és a dagálynak köszönhetően teljesen eláztunk, de kárpótolt a sok látnivaló. Zarándoklatunk csúcspontja azonban az örök város, Róma volt, ahol részt vettünk a szerdai általános pápai kihallgatáson, audiencián. Kiváltságos helyen, az első sorokból követhettük a Szentatya megérkezését a Szent Péter térre. A pápamobillal való körbejárása során megtapasztalhattuk derűjét, egyszerűségét, közvetlenségét. Különösen megható volt a gyermekek iránti ragaszkodása, - többször megállt és megpusztilta őket - valamint a betegek és menekültek felé forduló együttérzését. Ezt követően meghallgattuk az evangéliumhoz fűzött szép gondolatait, majd az audiencia végén megkaptuk a pápai áldást. Az audiencián sok menyasszony - vőlegény sorakozott fel, mivel ebben az időszakban zajlott a családszinódus a Vatikánban.

A találkozó végén következett a több száz ajándék átadása, köztük volt a magyarok kézzel másolt szentírása is. A Szentatya láthatóan meglepődött, hogy ilyen sokan dolgoztak vele, majd belelapozott a Bibliába, és köszönetét fejezte ki. A csoportkép készítése után meglátogattuk a Vatikáni Múzeumot, a Sixtusi kápolnát, pápaválasztások helyszínét és a Szent Péter bazilikát. Láttuk többek között Michelangelo Pieta szobrát eredetiben, a szentévek kapuját, amit december 8-án nyitnak meg újra és Szent Péter apostol bronzszobrát (régóta szokás szerint a jobb lábfejét a zarándokok megcsókolják), valamint megmutatták Benedek emeritus pápa lakhelyét is. Imádkoztunk Szent II. János Pál pápa sírjánál iskolánkért, szüleinkért, támogatóinkért. Szabadidőnkben megkóstoltuk az olasz specialitásokat is. Az út (közel 4000 km) hosszú és fárasztó volt, de életre szóló élményekkel gazdagodtunk.

A beszámoló végén hálánkat fejezzük ki elsősorban a jó Istennek, Erdély Imre tanár úrnak, dr. Benyik György biblikus professzor atyának, Tamás József püspök atyának, a Segítő Mária Alapítványnak és természetesen kísérőinknek. A segítségük és támogatásuk nélkül ebben az élményben nem lett volna részünk.

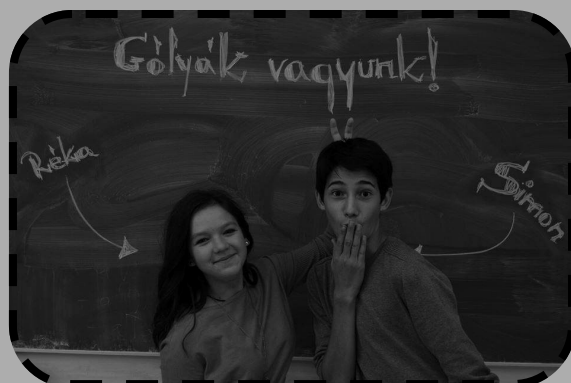
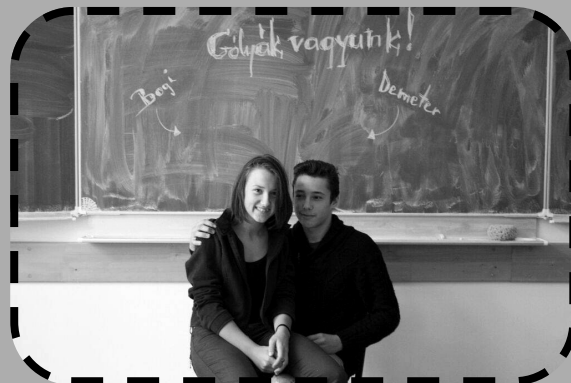

„Gólyák vagyunk!”

Téged a gólya hozott?

“Hogyan nevezhetsz egy szigetet lakatlannak, ha már egyszer ott vagy?”

Wonke umuntu wamukekile ediilini hholo ngo-November lwesit hupha at ngehora lesikhombisa.¹

¹Mindenkit szeretettel várunk november 6-án a díszteremben este 6 órára.

Lesifotók

Aranyköpések

- Gyerekek, be kéne mutatni a csatajelene-
teket!(tanárnő)
- Szimulálni kell.

- Szentegyházán
van.
- Szentegyházán
mi nincs!?
- Fa.

Földrajz óra:
Tanár: Összefüggése-
ket kérek...
Diák: Csúfokodtam
veled, ezért megversz.
Padtárs: De a földrajz-
hoz kell kapcsolódjon!
Diák: Akkor üssél egy
atlasszal!

- Hogy szeretnétek
befutni a piacon?
- Lepcsibe!!

A kedvenc órám a
matek, ember, csak
elfelejtettem, hogy
van házi!

S ezek jönnek a
temetésről
ilyen nagy
hivatalosan,
szomorúan!

- Pál László? Ki
az a Pál László?
- Há' TicLaci!
- Ja.

Kukucskálás az
ajtón:
- Nem látok sem-
mit!
- Igen me' két ajtó
van!

Nem röhög, együtt-
érez!

- Fiam, gyere ki felelni
(Spirituális atya)
- Ööö... Széles Sán-
dor... Karácsony a
Hargitán.(Helyesen:
Szélyes Sándor -
Székely Karácsony)

- Ez azt jelenti, hogy
egyik állapotból eljut
a másikba.
- Aha... szóval
terhes lesz...

- Tehát az ilyen
feladatoknak mi a
kulcsa?(fizika
tanárnő)
- Ott kell hagyni!

Ez S(E)M Újság

VERS

Szerkesztőség:

**András Tímea
Balázs Eszter
György Zsuzsa
Márton Enikő**

Főszerkesztő:

Balló Helga

Korrektúra:

**Gergely Zsolt
Kopacz Róbert**

Design/Tördelés:

Molnár Andor-Olivér

Vezetőtanár:

Pál László

Szó torkomon akadjon,
Gondolatom ne maradjon.
Énem ne lãsson, ne halljon,
Egyedül csak téged akarjon.

Vágyjon rád, de féljen,
Várjon rád, s ne kérjen.
Szelíden hozzád érjen,
Vagy de még se, ezt érzem.

Szaladjon feléd hirtelen,
Álljon meg mint nincstelen.
Forduljon meg s vissza,
Hogy szaladjon újra,sírva.

Rájön, mi mindent elvettem,
S hogy te vagy az egyetlen.
Délibáb ha látunk kár,
S emléke mi màig fáj.

Ragadjon arcképe szemedre,
Fogja kezed,egyszer remegve,
Szóljon hozzád akár sírva,
Csak halljam,csengjen vissza.

Szívárvány látom, s nem értem,
Jelenlétét hogy nem érzem?
Megyek feléje, s kergetem,
Majd örökre szívembe rejthetem.

Akár a kutya a kocsik után,
Szaladok elszántan, de bután.
Elkapnék egyet örömmel tele,
S nem tudnám, mit kezdjek vele.

Még is akarom, vãgyok rà,
Időt egy életet szãnok rà.
Emlékét a kezembe veszem,
S naponta elvetem,felveszem.

D.

**Az újság megjelenését támogatta
Csíkszereda Megyei Jogú Város
Polgármesteri Hivatala.**

Köszönjük!

Írhattok nekünk a **segitodt@yahoo.com** -ra!

Kövessétek a **[Segítő Mária Római Katolikus Gimnázium](#)**
Facebook oldalát!

Nyomtatva a STÁTUS kiadónál!

